

Het kind in de mens

Niet gehinderd door enige wetenschappelijke achtergrond en al zeker niet op het gebied van huisvesting, wil ik toch graag mijn visie, vanuit een ander perspectief, op huisvesting geven. Om het kort te houden, ga ik ook kort door de bocht.

Over het algemeen kun je wel stellen dat als je een gebouw binnenstapt, je daar in het algemeen niet vrolijk van wordt. Waarom is dit zo? Waarschijnlijk omdat die gebouwen allemaal ontworpen zijn door 'grote mensen'.

Ooit zijn al die mensen klein geweest en bestond hun leven uit spelen, dromen en fantasiewerelden, met als basis de 'vanzelfsprekende' geborgenheid van hun ouders.

Sluipenderwijs worden kinderen voorbereid op het 'echte werk', het zich een plaats verwerven in deze grote boze wereld, de maatschappij.

En, natuurlijk, die maatschappij is de realiteit, maar gevormd door kinderen die allemaal 'groot' werden en zich conformeerden aan het wereldbeeld van hun voorouders. De basis van dat wereldbeeld is slechts geënt op één pijler, namelijk geld; synoniemen daarvoor zijn macht en aanzien.

Kenmerk van de gang naar volwassenheid is dat spel, droom en fantasie uit het kind geramd worden. De tijd van serieus en verantwoordelijkheid is aangebroken.

Het wrange is dat een kind, zolang het kind is, volwassen wil worden en dat, zodra het volwassen is, met weemoed terugdenkt aan de tijd dat hij nog kind was. Hij mist de geborgenheid, het spelen enz. In plaats daarvan probeert hij zich staande te houden in deze grote mensenwereld. De één heeft hier blijkbaar, of schijnbaar, minder moeite mee dan de ander.

Toch denk ik dat er niet zoveel volwassenen volwassen geworden zijn, maar slechts spelen dat ze het zijn. Met andere woorden: in de meeste mensen schuilt nog steeds het kind dat zij ooit waren. Alleen, spelen, dromen en fantaseren mag niet meer.

Mijn visie is daarom: creëer huisvesting waarin werknemers zich geborgen voelen, met een speelse werkomgeving, waarin dromen en fantasieën weer een plek krijgen en, heel belangrijk, waarin werknemers hun werkplek als een 'geborgen thuis' ervaren. Dit verhoogt de arbeidsvreugde en de creativiteit van de werknemers, maar ook de loyaliteit naar de werkgever.

Natuurlijk begrijp ik ook dat er veel meer aspecten aan huisvesting zitten, fysiek, technisch, maar zeker ook qua cultuur. Toch lijkt mij dit een goed vertrekpunt op een zoektocht naar goede huisvesting.

Een aardig voorbeeld van hoe zo'n werksituatie eruit zou kunnen zien is Google Zürich. Ik heb van het internet een reisverslag van Yvette Tietema gepikt¹ en die als bijlage toegevoegd.

Barth van Dijk

¹ Foto's door CfpB overgenomen uit verslag Yvette Tietema